

Prégardien zingt écht prachtig

15-10-2015

LIEDRECITAL

Christoph Prégardien – tenor

Christoph Schnackertz - piano

Gehoord: 13/10 Deventer Schouwburg

Stichting Kamermuziek Deventer

Door Maarten Mestrom

Tenor Christoph Prégardien (1956) is een zanger die, zoals dat tegenwoordig in coachingstermen heet, 'in zijn kracht staat'. Hij werkte met grote dirigenten en beheerst de muzikale materie volledig, zowel technisch als inhoudelijk. Hij straalt daardoor rust en overwicht uit. Het was dan ook een bijzondere ervaring om Prégardien te horen op dinsdagavond 13 oktober tijdens het eerste concert van dit seizoen in de serie van de Stichting Kamermuziek Deventer.

Met muzikale autoriteit nam Prégardien zijn toehoorders mee op een reis, die begon in het recente verleden bij de Britse componist Benjamin Britten.

Britten's liedcyclus Winter Words is gebaseerd op teksten van de dichter Thomas Hardy. Het is verfijnde en subtiele muziek. Prégardien en zijn pianist Christoph Schnackertz slaagden erin vanaf het eerste moment een grote mate van bezieling en spanning in deze transparante klanken te brengen. De pianopartij bij de liederen van Britten is heel karig met noten en daardoor was goed te horen met welk een groot vakmanschap Prégardien zijn toon liet resoneren in de ruimte. Zonder een spoortje van geforceerdheid vulde hij met zijn sonore en egale stem de ruimte. Zijn toonhoogte is die van de tenor maar het zoetgevooisde, donkere timbre neigt naar dat van bariton.

Leuk zijn de evocatieve aspecten in de muziek van Britten. Zo is in 'Midnight on the Great Western' de cadans van de trein hoorbaar en in 'Wagtail (kwikstaart) and Baby' het kwikzilverig fladderen van de kwikstaart. The 'Choirmaster's Burial' is bijna een mini-requiem

in zichzelf, met een voorzanger die een somber lied zingt voor de dode musicus. Een lied dat Prégardien op het lijf geschreven is. Prachtig zoals zijn stem 'stond' in de ruimte.

Max Bruch is bekend van zijn vioolconcert, het Kol Nidrei en kamermuziek liefhebbers horen de acht stukken voor altviool, klarinet en piano wel eens voorbij komen. Als liedcomponist is hij veel minder bekend. Niet terecht, zoals nu bleek. Bij deze liederen zaten enkele juweeltjes, zoals het magische 'Lausche, lausche, lausche' (luister, luister, luister) dat balanceert op de breuklijn tussen stilte en klank en waarin Prégardien opnieuw zijn grote verbeeldingskracht toonde. 'Um Mitternacht' bevatte dat weemoedige, donkerbruine palet waar Max Bruch het patent op lijkt te hebben.

Na de pauze volgden negen liederen van Schubert op gedichten van Ernst Schulze. Enigszins tegen de verwachting in, Prégardien is een Schubertspecialist bij uitstek, was dit het minst spannende deel van het programma. Wellicht zijn dit niet Schubert's beste liederen. Het leek er ook een beetje op dat Prégardien en Schnackertz zo volledig vertrouwd zijn met dit repertoire dat intensiteit een plaats maakte voor routine. Zo was in Auf der Bruck de piano iets te luid. Nu is het een dankbare pianopartij met een fraai paardengalopje erin, maar de balans leidde wel af van de vocale expressie waardoor juist het mooiste element van Prégardien's stem, de resonantie, minder goed hoorbaar was. Prachtig was wel weer 'Im Frühling' waarin vlak voor het laatste couplet, de muzikale stroom door beide musici tot stilstand werd gebracht.

De grote zaal was voor een kamermuziekconcert goed gevuld en het dankbare publiek wist Prégardien en Schnackertz tot twee toegiften te verleiden, waarvan vooral Britten's 'The Salley Gardens' over, hoe kan het ook anders, verloren-liefde en verloren jeugd, diepe indruk maakte.

Door het natuurlijke en evenwichtige timbre van Prégardien's stem, de adequate en vakbekwame begeleiding door Schnackertz en het goed gekozen repertoire was het een zangrecital van uitzonderlijk niveau.